நல்லாசிரியன்

உபாத்தியாயர்கட் கெனவே உலவிவரும்

மாதாந்தச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை

வயது - 8	1912ஞு டிசெம்பர்மீ	மாதம் 7

KING ROBERT

ராஜசன்

முதற் காட்சி

இடம் :	ஓர் ஆலயம்.
காலம் :	மாலை.
பாத்திரங்கள் :	ராஜசன், மந்திரி முதலாயினோர்.

[ராஜசனும், மந்திரி முதலாயினோரும் அமர்ந்திருக்கின்றனர், ஆலயத்தில் ஓதுவார்கள் பாடுகின்றனர்.]

யதுகுல காம்போதி] பல்லவி [ஆதிதாளம்.

உயர்ந்தவர் தாழ்குவர்
தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறியோமே

அநுபல்லவி

பயன் தரு செல்வத்தைப் பார்க்கும்செருக்கினாலும்
பக்தியாற் பணிந்திடும் பண்பின் பெருக்கினாலும்
உயர்ந்தவர் தாழ்குவர் தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறிவமோ மன்னிய இறைவனே.
(உயர்ந்தவர்)

ராஜசன் — மந்திரி! என்ன இது, ஒரே பாட்டைத் திருப்பித் திருப்பிப் பாடுகிறார்களே, இந்த ஓதுவார்களுக்கு வேறொன்றும் தெரியாதோ. அதையே ஒரு ஜாமமாகப் பாடுகிறார்களே, அதென்ன?

மந்திரி — ஒரே பாடலாயினும், அதில் உத்தமமான கருத்துக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. கடவுளுடைய வல்லமையைப் பல்லவியில் அமைத்துப் பாடுகிறார்கள். பல்லவி பாடுவதென்றால் பன்னிப் பன்னிப் பாடுவதல்லவா.

ராஜசன் — அப்படியா, உத்தமமான கருத்துக்களா, அந்தப் பல்லவியின் அர்த்தமென்ன? சொல்லும் பார்ப்போம்.

மந்திரி—'உயர்ந்தோரைத் தாழ்த்துவதும், தாழ்ந்தோரை உயர்த்துவதும் கடவுளுடைய வல்லமை' என்பது அதன் அர்த்தம், அரசே.

ராஜசன் — பேஷ், நன்றாயிருக்கிறது. உங்களுடைய கடவுளையும், அவருடைய வல்லமையையும் நீங்கள்தான் வியக்கவேண்டும். உயர்ந்தோரைத் தாழ்த்துவது, தாழ்ந்தோரை உயர்த்துவது — வெகு நன்றாயிருக்கிறது. இதுதானா அந்தக் கடவுளுக்கு வேலை! இதனால்தானா அவருக்கு மகிமை! என்னவேலை! என்ன மகிமை!

மந்திரி —

அகவல்

அரசே இதனை அவ்வாறாக
எண்ணி வீணே இகழவொண்ணாது
நல்வினைப் பயனால் நானில மதனில்
உயர்நற் பதவியை உற்றோர் தாமும்
அடக்கமும் பொறையும் அருளும் மேவாது
செல்வப் பெருக்காற் செருக்கை யடையின்

அவரைச் சாலவும் அடக்கிக் கீழாம்
தாழ்ந்த நிலையில் தள்ளி வைத்தலும்
நற்குணங் கட்கு நாயக ராஞோர்
தாழ்ந்த நிலையிற் சார்ந்தா ராயினும்
அவரைத் தம்ம தருளால் என்றும்
உயரிய பதவியில் உயர வைத்தலும்
எங்கும் நிறைந்த இறைவர் தமக்கு
வல்லமை என்ன வழுத்து கின்றூரே.

ராஜசன் — இதெல்லாம் கட்டுக்கதை. இந்த ஓதுவார்கள் உளறுவது. ஊரை மயக்கக் கண்டபடி யெல்லாம் கட்டி விடுகிறூர்கள். கடவுளாவது — கிடவுளாவது; அந்தக் கடவுள் அரசரையும் அப்படி மாற்ற முடியுமோ?

மந்திரி — அரசே! பரமபிதாவாகிய அவருக்கு அரசரும் ஒன்றே, ஆண்டியும் ஒன்றே.

ராஜசன் — மந்திரி! இப்படிப்பட்ட பாடலை இவர்கள் இந்த ஆலயத்தில், அதிலும், எமது முன்னிலையில் பாடலாகாது. இது முற்றும் ராஜத் துரோகமான பாடல். எவரும் என்னை அசைக்க முடியாது. இந்த உண்மையை இந்த ஓதுவார்களும், இந்த உலகில் உள்ளவர்களும் உணர்ந்து நடப்பார்களாக.

[சாய்ந்து கண்ணை மூடுகிறூன்.
அரசனைவிட்டு அனைவரும்
போகின்றனர்.]

இரண்டாம் காட்சி

இடம்: ஆலயம்.
காலம்: இரவு.
பாத்திரங்கள்: ராஜசன், பரிசாரகன்.

[ராஜசன் கண்ணைவிழித்துப் பார்க்கிறான்.]

ராஜசன் — என்ன இருளடைந்திருக்கிறது! விளக்குகள் எங்கே வேலைக்காரர் எங்கே—அரண்மனையா இது! (கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு சற்று நிதானித்து) ஆலயமல்லவோ இது. ஒஹோ, பூஜை நடக்கும்போது தூங்கிவிட்டோமோ — (கோபித்து) அதனால் என்ன, நமது காவலர்கள் எப்படிப் போனார்கள். அவர்கள் போனாலும், இந்த மந்திரிக்கு மதி எங்கே போயிற்று. அந்தத் துஷ்டர்கள் வேண்டுமென்றே இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். (எழுந்து தடவிக்கொண்டே கதவண்டை வந்து) கதவும் பூட்டி யிருக்கிறதே. (தட்டுகிறான், இழுத்து இழுத்துப்பார்க்கிறான்.) எய்! ஆரடா அவன்! அடே பரிசாரகா! (கத்துகிறான்) — இன்றோடு ஒழிந்தது உங்கள் உத்தியோகம் — யாரடா அங்கே திருட்டுப் பயல்களே —

பரிசாரகன் — இதென்னடா சனி, அர்த்த ராத்திரியில் யாரோ கதவை இடிக்கிறார்கள். குடிகாரன் எவனோ கோயிலில் உறங்கிவிட்டானோ. பார்த்துத் தொலைவோம் (கதவைத் திறக்கிறான், அரசன் அவனைத் தள்ளிவிட்டு ஓடுகிறான்). டே, டே, டே, யார்டா அவெ, யார்டா அவெ, திருடன், திருடன்.

[தூரத்திக்கொண்டே ஓடுகிறான்.]

மூன்றுங் காட்சி

இடம் :	அரண்மனை.
காலம் :	காலை.
பாத்திரங்கள் :	ராஜசன், கந்தர்வன், காவலர்.

[ராஜசன் அரண்மனைக்குள் நுழைகிறான். காவலன் தடுக்கிறான்.]

காவலன் — ஏய், யாரது? எங்கே அவ்வளவு அவசரமாக நுழைகிறாய்? நில், உள்ளே போகாதே.

ராஜசன் — ஏண்டா மூடா, கள் வெறியால் கண் தெரியாமல் பிதற்றுகிறாயா, என்ன?

காவலன் — கண்டபடி பேசாதே — எனக்கா வெறி — எனக்கா கண் தெரியவில்லை, ராஜா கொலுவி லிருக்கிறார், உள்ளே போகக் கூடாதென்றால் —

ராஜசன் — ராஜனா — அது யாரவன் நானிங்கே யிருக்க? முன்னே நிற்காதே, முட்டாள்.

[தள்ளுகிறான்.]

காவலன் — நானா முட்டாள், நாலுபேரைக் கேட்டால் தெரியும் யார் முட்டாளென்று. இங்கு நிற்காதே. அப்புறம் ஆள் பாடு ஆபத்தில் வரப்போகிறது. முதலுக்கே தாம்பூலம் பிடிக்கிறாயே. என்னைவிட ராஜா யார் என்றுகேட்கிறாயே, ஏதாவது கொஞ்சம் ஏறியிருக்கிறதோ.

ராஜசன் — அடே மூடா, வாயைமூடு. (தள்ளிவிட்டு உள்ளே நுழைந்துபோய், வேறு அரசன் சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து) என்ன விபரீதம், இவன் யார் — என் உடையோடு என் உருவையும் கொண்டிருக்கிறானே!

கந்தர்வன் — யார் நீ? எங்கு வந்தாய்?

ராஜசன் — நீ யார்?

கந்தர்வன் — யான் இன்னானென்பது இருப்பிடத்தைப் பார்த்தால் தெரிய வில்லையா? இருக்கட்டும், நீ வந்த விஷயம் என்ன?

ராஜசன் — விஷயமா வேண்டும். நீ யார்? என் சிங்காதனத்தில் உட்கார உனக்கு என்ன உரிமை உண்டு? என்ன அநியாயம்! என் உடைகளை யெல்லாம் தரித்துக்கொண்டு என்னைப்போலவே உட்கார்ந்து கொண்டால் ராஜ்யம் உன்னுடையதாகி விடுமா —! (மந்திரியைப் பார்த்து) மந்திரி! என்ன இது, இவன் செய்யும் மாயம் உமக்கும் விளங்கவில்லையா? — நான் தெரியவில்லையா? — (கந்தர்வனைப்பார்த்து) ஏ வஞ்சகா, இறங்கி விடு.

மந்திரி — அடே சேவகா! யார் இவனை உள்ளே விட்டது? பார்க்கும்போதே பைத்தியக்காரனென்று தெரியவில்லையா?

கந்தர்வன்—மந்திரி! இருக்கட்டும், இவன் வேந்தனல்ல, விதூஷகன். இவனுக்கு ஒரு கோணைக்குல்லாய் போட்டுக் குதிரை லாயத்தண்டை குந்தவை; துணைக்கு வேண்டுமானுல் ஒரு குரங்கைக் கொடு; அந்தக் குரங்குக்கும் இந்தக் குரங்குக்கும் குணம் சரியாக இருக்கும்; கொண்டு போ, உடனே.

காவலர் — ஏய், இப்படி வா — நட. (தள்ளுகிமுன்.)

ராஜசன் — என்ன, என்ன, யாரடா என்னைத் தொடுகிறவன். (நாற்புறமும் புடைத்துத் தள்ளுகிமுன்சேவகர்கள் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிமுர்கள்) வேண்டாம், கவனித்துச் செய்யுங்கள், பிறகு பெரும்பாடு படுவீர்கள்.

காவலர் — கவனித்துக் காவலில் வைக்கிரேும் வா; நட, நட, பேசாதே.

[தள்ளிக்கொண்டு போகிமுர்கள்.]

———

நான்காம் காட்சி

இடம் :	குதிரைக் கொட்டில்.
காலம் :	வைகறை.
பாத்திரங்கள் :	ராஜசன், கந்தர்வன், சேவகன்.

[ராஜசன் வைக்கோல் அணை-
யின்மேல் படுத்துப் புரண்டு
கொண்டே.]

ராஜசன் — டே மடையா! காற்றடிப்பது தெரியவில்லையா உனக்கு — கதவையெல்லாம் நன்றாய் மூடு. அப்பா, என்ன காற்று! என்ன குளிர்! (கண்ணைத் தேய்த்துக் கொண்டு) கனவு கண்ணைத் திறக்கவிட வில்லையே—தவசு! கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டுவா — டேய், முகங்கழுவத் தண்ணீர் எங்கே — சீக்கிரம், வந்தையா — (திரும்பி) என்ன, இங்கு ஏதோ சல-சல வென்கிறது. அடடா, என்ன அநியாயம்! நமது படுக்கையா இது! படுக்கை அறையா இது! — கனவென்றல்லோ நினைத்தோம். கனவெல்லாம் நனவாக வன்றோ இருக்கிறது. நம்மைப் போலும் முட்டாள் உண்டோ. இதென்ன குதிரை கனைக்கிறது. அடடா குதிரைக் கொட்ட-கைக்கு அருகிலா இருக்கிறோம். அடா பாவீ, வஞ்சகா! நான் சக்ரேசுவரன் என்பதைச் சற்றுங் கவனியாமல் என்னை இப்படி அவமதிக்கலாமா. கொற்ற வேலைத்தாங்கிய நானு குதிரைக் கொட்டிலில் குடியிருப்பது. இன்னும் என்ன வேண்டும், இதோ இருக்கிறதே நமது மணிமுடி—கோணைக் குல்லாய். அடா துஷ்டா! இந்த மந்தியையா எனக்கு மந்திரியாக நியமித்தாய். ஏ, வஞ்சகா! என் முடியையும், என் படையையும், என் ராஜ்யத்தையும் வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து கொண்டு, என்னை இப்படி வதைய வைத்தாயே — நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாய். ஏ மந்திரி பிரதானிகளே — உங்களுக்கும் தெரியவில்லையா. உங்கள் அரசன் இவ்வாறு அவமானப்பட்டு வருந்துவது உங்களுக்கு அகௌரவ மல்-லவா. இருக்கட்டும் இவனைச் சும்மா விடலாகாது, காலம் வரும், பார்ப்போம். [கந்தர்வன் வருகிறான்.]

கந்தர்வன் — ஓஹோ, இங்கேயா இருக்கிறாய்? நீதானா அரசன்?

ராஜசன் — ஆக்ஷேபமில்லாமல், நான்தான், நான்தான் அரசன். நீதான் வஞ்சகன்.

கந்தர்வன் — அப்படியா, நல்லது, நீ இப்படிப்பட்ட அரசனாகவே இரு.

[போய் விடுகிறான்.]

சேவகன் — ராஜாதி ராஜ ராஜ மார்த்தாண்ட ராஜபூஜித ராஜேந்திர பராக்.

ராஜசன் — அடே மொட்டைப் பயலே அவ்வளவு கர்வமா உனக்கு — உதைபடுவாய், உடனே ஒழிந்துபோய்விடு.

சேவகன் — அகவல்

குதிரைக் கொட்டிலின் கொற்றவா போற்றி
குரங்கை அமைச்சனாக் கொண்டாய் போற்றி
கோணைப் பாகைக் கோவே போற்றி.

ராஜசன் — அடே, மரியாதையின்றி உளறுதே — ஓடிப் பிழைத்துப்போ, இல்லாவிட்டால் —

சேவகன் — மஹாப்பிரபு! மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இப்படிக் கோபித்தால் எப்படி, அவசரப்படாதீர், சங்கதியைக் கேளும்.

ராஜசன் — உன் சங்கதியும் வேண்டாம், நீயும் வேண்டாம். நன்றியில்லாத நாயே, அகல நட.

சேவகன்—இல்லை, இல்லை, கொஞ்சம் கேளுங்கள் (குரங்கைக் காட்டி) தாங்கள் இருவரும் ஒரே இனந்தான்போல் இருக்கிறது. ஆனால், அவர் பெரியவரோ? தாங்கள் பெரியவரோ? இருவரும் இரட்டைப் பிள்ளைகள் அல்ல என்பது மாத்திரம் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ராஜசன் — என்ன தலையெல்லாம் பேசுகிறாய் — ஒழிந்துபோகக் காலமோ, இந்தா வாங்கிக்கொள். (குல்லாயை எடுத்து வீசுகிறான். அதைக் குரங்கு பிடித்துத் தன்தலையில் போட்டுக்கொள்கிறது.)

சேவகன் — பேஷ், நீ அண்ணனோ, தம்பியோ எனக்குத் தெரியாது — உங்கள் இருவரிலும் உன்னைப் பார்த்தால் உத்-

தமனுகத் தோன்றுகிறது. இதுவரையில் குல்லாய் இல்லா-திருந்தது குறைவாகத் தோன்றிற்று. உன் தமயனுர் குல்லாய் உனக்கும் சரியாயிருக்கிறதே. சரி, சங்கதி உனக்குச் சொல்கிறேன், கேள். (குரங்கு தலையை ஆட்டுகிறது) ஒஹோ உனக்குக் கொஞ்சம் மரியாதையும் தெரிந்திருக்-கிறது. மதுரையில் உள்ள மடாதிபதி நம்மை வரும்படி அழைத்திருக்கிருர். அதனுல், நாம் சீக்கிரம் மதுரைக்குப் போகவேண்டும், தெரிகிறதா?

ராஜசன் — என்ன சொன்னுய், இவனேயாவது என் தமையனுர் அழைப்பதாவது. அவரையும் ஏமாற்றிவிடலா மென்று நினைக்கிருனே — முடியாது, ஒருக்காலும் முடியாது.

சேவகன் — போதும் வாயை மூடு, மடத்தனமாக மடாதிபதியை நிந்தியாதே, நாக்கை அறுத்துவிடுவேன். உன் தலை ஒரு நூறு சுக்கலாய்ப் போய்விடும். உன் குல்லாயைப் போட்-டுக்கொள், குரங்கைத் தூக்கிக்கொள். புறப்படு, உன் விசித்-திரக் குதிரை வீதியில் காத்திருக்கிறது.

ராஜசன் — அங்கே போனுலாவது உண்மை வெளிப்படாதா, இந்த வஞ்சகன் செய்த மாறுபாடெல்லாம் வெளியாகாதா— ஒரே வயிற்றில் பிறந்தவர்களுக்கும் உண்மை தோன்ருமற் போகுமா. வா, போவோம்.

சேவகன் — சரி, வா, உன் தோழனேயும் கூட்டிக்கொள்.

[போகின்றனர்.]

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்:	மதுரையில் ஒரு மடம்.
காலம்:	முற்பகல்.
பாத்திரங்கள்:	ராஜசன், கந்தர்வன், மடாதிபதி, மற்றும் சிலர்.

தம்பிரான் — சுவாமி! சிங்கள தேசத்து அரசரும் சேரநாட்டு மன்னரும் வந்திருக்கிறார்கள்.

மடாதிபதி — வரலாமே.

கந்தர்வன் — கலி விருத்தம்

தன்னை நேர்தரு தற்பரன் பதம் [illegible]
மன்ன எங்கணும் மனத்து ளுன் [illegible]
முன்னு மாதவ முடைய முனிவ [illegible]
உன்ன ரும்பத யுகளம் போற்றியே.

சேரன் — அகவல்

பற்றும் எவையும் பற்று தொழிந்து
முற்றத் துறந்த முனிவா போற்றி
இன்ப நிலையின் எல்லை கண்டநின்
பொன்னடி யிணைக்குப் போற்றி போற்றியே.

மடாதிபதி — அகவல்

உலகத் துற்ற உயர்பத விகளில்
தலைமை வகித்துத் தரணியை யாளும்
சிங்கள நாட்டுச் செல்வ வாழ்க
மங்க லில்லா வளந்தரு மலைகள்
தங்கிய நாட்டைத் தன்னடிப் படுத்தும்
மன்ன வாழ்க மன்னி வாழ்க
துன்னிய சீரெலாந் துலங்க வாழ்கவே.

[மந்திரி வருகின்றான்.]

மந்திரி — சுவாமி, நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

மடாதிபதி — இறைவன் இன்னருள் பாலிப்பானாக? அமருங்கள், அனைவரும் சுகந்தானே. ராஜ்ய கார்யங்களெல்லாம் செவ்வனே நடைபெற்று வருகின்றனவா?

கந்தர்வன் — தேவரீரது ஆசீர்வாதப்பயனால் யாவும் செவ்வனே நடைபெற்று வருகின்றன.

[ராஜசன் கூட்டத்தில் நுழைந்து தள்ளிக்கொண்டு வருகிறான்.]

ராஜசன் — ஐயோ, அண்ணா! அவனைப் பார்த்து ராஜ்ய கார்யங்களை விசாரிக்கிறீர்களே. நானன்றோ தங்கள் சகோதரன். நான் ராஜசன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியவில்லையா. நானன்றோ சிங்கள தேசத்து அரசன். இவன் வஞ்சகமாக என்னைப்போல் வேற்றுருக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். ஐயோ! அண்ணா, அவனைக் கண்டு மயங்கிவிட வேண்டாம். அண்ணா, என் குரலோசையைக் கேட்டாலும் தங்கள் சகோதரன் நான்தான் என்பது தெரியவில்லையா. ஐயோ இப்படியும் இருக்குமா அநியாயம். உடன் பிறந்தவருக்கும் உண்மை விளங்கவில்லையே. அண்ணா! என்னைப் பாரும், என் முகத்தைக் கவனியும், என் குரலோசையை நிதானியும். (மடாதிபதி ராஜசனைக் கூர்ந்து பார்த்து மௌனமாக இருக்கிறார்.)

சேரன் — (கந்தர்வனை நோக்கி) என்ன இது, பைத்தியக்காரனையும் விதூஷகனாகக் கொள்ளலாமோ, நன்றாயில்லையே; சமயாசமயம் தெரியவில்லையே இவனுக்கு.

கந்தர்வன் — ஆம், என்ன செய்யலாம் (காவலனை நோக்கி) இவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போ.

ராஜசன் — ஐயோ அண்ணா — அண்ணா—இந்த அநியாயத்தைப் பாரும்.

காவலர் — டே, வா இப்படி, நல்ல நியாயத்தைக் கண்டாய்.

[தள்ளிக்கொண்டு போகிறான்.]

———

ஆறும் காட்சி

இடம் :	மதுரையில் மடம்.
காலம் :	காலை.
பாத்திரங்கள் :	ராஜசன், அசரீரி.

ராஜசன் — (தனியே) ஐயோ, நம்முடைய கதி இப்படியும் ஆகுமா — மின்னுமல் இடித்ததே. நம்முடைய ராஜ்யமும் போயிற்று. நம்மை அறிவார் ஒருவரும் இல்லை. உடன் பிறந்து, உடன் வளர்ந்த சகோதரருக்கும் நாம் தெரிய வில்லையே. 'குடை நிழலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர் நடை மெலிந்து ஓரூர் நண்ணினும் நண்ணுவர்' என்பது நமக்கே வாய்த்ததே. நமக்கு ஏன் இப்படி நேர்ந்தது. நாம் யாரை என்ன செய்தோம் — (யோசிக்கிறுன்.) ஆம், அன்று ஆலயத்தில் பாடிய பாடலை அவமதித்து, அந்த ஓதுவார்களைக் கண்டித்தது முதல்தான் இப்படி நேர்ந்தது. அதுதான் குற்றம். எல்லாம் வல்ல இறைவனை மறந்தோம். நல்லவர் சொன்ன நன்மதி துறந்தோம். செல்வச் செருக்கில் தினமும் ஆழ்ந்தோம். திக்கில்லாமல் இப்படித் தாழ்ந்தோம். ஓ பரமேசுவரா! [தோத்திரம் செய்கிறுன்.]

அசரீரி — ராஜச! ராஜச குணத்தை விடு, நன்னெறியைக் கடைப்பிடி, நான் என்பதை ஒழி, நன்மை அடைவாய்.

ஏழாம் காட்சி

இடம் :	சிங்களதேசத்தில் அரண்மனை.
காலம் :	மாலை.
பாத்திரங்கள் :	ராஜசன், கந்தர்வன், மந்திரி முதலாயினர்.

கந்தர்வன் — நல்லது, நீ இந்நாட்டின் அரசன்தானு ?

ராஜசன் — ஆண்டவரே! நான் என்ன அறிவேன். திருவுளம் எல்லாம் அறியும். அரசே! நான் ஓர் அகதி. செருக்கினுல்

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS REGISTERED 13 DEC 1912 MADRAS

அழிந்த சிதடன், கர்வத்தில் அழுந்திய கடையன், பழிகள் மிகுந்த பாவி, அடியேன் உய்யுமாறு தேவரீர் அருள் செய்யவேண்டும்.

கந்தர்வன் — என்ன அருள் செய்யவேண்டும்?

ராஜசன் — 'அன்பர்பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்ப நிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே'

என்பர் பெரியோர். அதுபோல், அடியேனை ஏதேனும் ஒரு மடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டால் அடியார்களுக்கு ஏவல்செய்து கொண்டு குணப்படுவேன். இதுவே என் விருப்பம், இதுவே என் வேண்டுகோள்.

கந்தர்வன் — நல்ல விருப்பம்.

[ஆலயத்தில் பூஜை நடக்கிறது. ஓதுவார்கள் முன்பு பாடிய பாடல் கேட்கிறது. கந்தர்வனும் பாடுகிறான்.]

யதுகுல காம்போதி] பல்லவி [ஆதிதாளம்.

உயர்ந்தவர் தாழ்குவர்
தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறியோமே

அநுபல்லவி

பயன்தரு செல்வத்தைப் பார்க்கும்செருக்கினாலும்
பக்தியாற் பணிந்திடும் பண்பின் பெருக்கினாலும்
உயர்ந்தவர் தாழ்குவர் தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறிவமோ மன்னிய இறைவனே.
(உயர்ந்தவர்)

ராஜசன் — ஓ பரமேசுவரா. உன் திருவிளையாடலை உணரவல்லார் யார்.

[வணங்குகிறான். கந்தர்வன் கிரீடத்தை ராஜசன் தலையில் சூட்டிவிட்டு மறைகிறான்.]

கந்தர்வன் — (அசரீரியாக) ராஜசா! கடவுளுடைய ஆணையால் நாம் இங்கு வந்தோம். உனக்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தினேம். 'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும், அடங்காமை ஆரிருள் உய்த்து விடும்' என்னும் உண்மை உணர்த்தினேம். இனி நீ முன்போல் இறைவனாக இருந்து செங்கோல் செலுத்துவாயாக.

ராஜசன் — ஓ பரமபதீ, அநாதரக்ஷகா, உன் கருணையை என்னென்று வர்ணிப்பேன். வலிந்து வந்து தடுத்து ஆட்கொண்ட உன் கருணையே கருணை. (பாடுகிறான்.)

நின்னுவார் பிறரன்றி நீயேயானாய்
  நினைப்பார்கள் மனத்துக்கோர் வித்துமானாய்
மன்னானாய் மன்னவர்க்கோ ரமுதமானாய்
  மறைநான்கு மானாய் ஆறங்கமானாய்
பொன்னானாய் மணியானாய் போகமானாய்
  பூமிமேல் புகழ்தக்க பொருளே நின்னை
என்னானாய் என்னானாய் என்னி னல்லால்
  ஏழையேன் என்சொல்லி ஏத்துகேனே.

அன்றே என்ற னாவியும்
  உடலு முடைமை எல்லாமும்
குன்றே யனையாய் என்னையாட்
  கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோ ரிடையூ றெனக்குண்டோ
  எண்டோண் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
  நானோ இதற்கு நாயகமே.

[ராஜசனைச் சிங்காதனத்தில் அமரச்செய்து மந்திரி முதலாயினோர் வணங்குகின்றனர்.]

பத்திராதிபர்.

இச் சிறு நாடகம், அங்கிலக் கவிஞராகிய லாங் பெல்லோ என்பவர் இயற்றிய கவியின் அமைப்பு. எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூல் மாணவர் அப் பாடசாலையின் வருஷோத்சவத்தன்று (30-11-12) நடித்தது. இது மதராஸ் கவர்ன்மென்ட்டுக்குச் சீவ் ஸெக்ரிடெரியாகிய கனம். ஏ. ஜி. கார்ட்டியூ துரை யவர்களுக்கு உரிமையாக்கப்பட்டது.

MORAL LESSON ON GOOD DEEDS

நீதி போதனை

'அடாது செய்பவர் படாது படுவார்'

(கும்மி மெட்டு.)

1. ஊரிலொரு குடியானவன் வயலை
உழுது நெல்லை விதைத்துத் தண்ணீர்
ஏரியிலிருந்து பாய்ச்சிக் களையெடுத்
தேபயிர் செய்து வரும் நாளில்

2. கட்டாயதில் கதிர் விட்டிடவுமதைக்
கண்டொரு காகமும் நாரையும் போய்
வட்டமிட்டங்கு நாள்தோறும் நெற்கொரித்து
வயிறாரத்தின்று பயிரழிக்க,

3. கண்டவ்வயலினன் கண்ணிவைத்தான் அதைக்
காணாமல் காகமும் நாரை சிக்கிக்
கொண்டதப்போ நாரை காகமென்னைக்கூட்டிக்
கொண்டுவந்த தொன்றும் தின்னவில்லை

4. என்று குறைகூறக் கொஞ்சமும் நெஞ்சம்
இரங்காமலெயக் குடியானவன்
இன்றுகாகமுடன் என்பயிரழிக்க
எண்ணி நீயுமிங்கே வந்தமையால்.

5. 'நல்லவர் தீயவரோடு சேர்ந்தாலந்த
நல்லவர்க்கும் துயர் எய்தும், என்றே
சொல்லுவர் காகத்தோ டுன்னையுங் கொல்லத்
துணிந்தேனென்றவற்றைக் கொன்றுவிட்டான்.

6. பிள்ளைகளே! நீங்கள் நல்லவரின் துணை
பெற்றவர் சொற்படி செய்யவேண்டும்
இல்லையானல் நாரை காகத்தினுற்பட்ட
இன்னலுக்குள்ளாவீர் எச்சரிக்கை!

M. RAMA CHANDRA NAIDU,
Head Master, Board School,
Thennampatty.

எல்லாம் தெய்வச்செயல்

(மற்றுப்பற்றென — தேவாரப்பண்)

1. கடிய பசியையுடைய வேடனோர் கானகத்திடை கூடியே
தொடுகளையினிற் படுபறவைகள் தோன்றில வெனவாடியே.

2. ஓங்கி நின்றிடு மாலினை யடைந்துற்று நோக்கிடுங் காலையில்
ஏங்கியிலையின் மறைவிலிருந்த இருபுறு வினைச்சோலையில்.

3. வந்த வேடுவன் கணைதொடுத்திட வாய்த்திடுங் குறியார்க்கவே
அந்தரத்திலோர் பருந்த வற்றினை யடித்துத் தன் பசிதீர்க்கவே.

4. ஆலமரத்தின் மேல் தாய்ப்பரந்த கன்றிடா மலாவலே
சால நிறைந்த தறிந்திருந்ததைச் சாற்றும் பேட்டுக்குச் சேவலே.

5. இந்த விதியோ நமக்குவந்ததிங் கென்ன செய்குவோம் வாழ்ந்திட
எந்தவித வுபாயஞ் செய்வதென் றெண்ணித் துயரிலாழ்ந்திட.

6. விற்குறி தொடுத்திட்ட வேடுவன் மேவியங் கொருபுற்றின் மேல்
நிற்கவே குனிந்தேற்றி நாணியை நிமிர வீசி யகற்றியே.

7. விட்ட போதந்த புற்றுளே ஒரு விடவராவவன் துடையிலே
கட்ட நேரிடப் பற்ற வேடுவன் கதறி வீழ்ந்துயிர் மடியவே.

8. பகழியானது நிலை தவறியப் பருந்திற் பட்டதும் இறந்ததே
செகத்திற் புறுக்களுயிர் பெற்றதெலாந் தெய்வச் செயலென்றே
இருந்ததே.

உத்தமபாளையம், 1—11—1912

N. கந்தசாமி வாத்தியார்,
வள்ளியப்ப கவுண்டன் வலசு ஸ்கூல்.

எல்லாம் தெய்வச்செயல்

(ஆனந்தக் களிப்பு.)

1. கானகந் தன்னிலோர் வேடன் — அவன்
கண்டான் புறுக்களை யாணுடன் பேடும் —

2. வில்லெடுத் தம்பைத் தொடுக்க — மேலே
விரைந்திடில் ராஜாளி பறந்ததே பிடிக்க —

3. எண்ணாது மெண்ணிப் புருக்கள் — மிக
ஏங்கிப் பயந்தே மரத்திலிருக்க —

4. வேடன் கால் புற்றிற் படிய — பாம்பு
வெடுக் கென்று கடித்ததே யங்கவன் மடிய —

5. வில்லம்பு கைவிட்டும் போக — அது
மேல் நிற்ற ராஜாளி உடல் தைத்து சாக —

6 பக்ஷிகள் ரண்டும் பிழைத்த — தென்னும்
பாடம் படித்தே யிருப்பீர் செழிக்க —

7. செய்வ தொன்றில்லை நம்மாலே — 'எல்லாம்
தெய்வச் செயல்' என்றிருப்பீர் மென்மேலே —

8. ஆகையால வனின்றிவேறே — ஒன்றும்
ஆகாது சத்தியம் அறிவுள்ள பேரே —

C. MARIMUTHU PANDARAM,
Hd. Master, Board School,
Ammapalayam.

எல்லாம் தெய்வச்செயல்

(கும்மிப்பாட்டு)

1. ஒன்றை நினைக்கினது வொழிந்திட்டு வே
றொன்று வரினும் வந்தெய்திடுங் காண்
அன்றி யதுவே வந்தெய்தும் நினையாமுன்
அணுகு மிவை யெல்லாம் தெய்வச் செயல்.

2. இதற்கிணங்கவே இனிய கதை யொன்று
இயம்புகிறேன் கேளும் பாலர்களே
வதைசெயு மோர் வேட னம்புவில் கைக்கொண்டு
வனத்திற் றிரிந்து கைகாலயர்ந்து

3. அன்றவ னத்திருஷ்ட யீனத்தினலெங்கும்
அலைந்து கைகால்களுஞ் சோர்ந்து வாடி
ஒன்றுங் காணுத் துன்ப வாரியிலே மூழ்கி
உயர்ந்த மரத்தடி சேர்ந்தனனே.

4. அண்ணாந்து பார்க்க வோர் கிளையினிலாண் பெண்ணாய்
அரிய புறாக்க ளிரண்டைக் கண்டு
உண்ணக் கிடைத்த தென் றெண்ணி மகிழ்ந்தவன்
உரமிடுங் கால்களை மண்டி யிட்டு

5. வில்லை வளைத்துக் கூரம்பைப் பூட்டி மிகு
விளம் புறாக்கள்மே லெய்யப் பார்க்க
பில்லைப் புறாப்பறந் தாற் கொன்று தின்றிடப்
பெரிய ராஜாளி மேல் பறந்து நிற்க

6. இவ்விரு பகைவர் தம்மிடைய கப்பட்
டிருந்தவச் சோடிப் புறாமயங்கி
எவ்வுயிருங் காக்கு மீசன் றிருவடி
என்றுஞ் சதமென் றிறைஞ்சினவே.

7. இத்துதிக் கிரங்கும் ஈசனருளாலே
ஏற்பட் டிருந்த புதரிலுள்ளே
புற்றினுள் நாக மிருந்ததை யவ்வேடன்
பொன்றும் விதியாலறிந்திலனே

8. குறிப்புப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் நாகங்
குரூரமாய்ப் படமெடுத் தாடி வந்து
மறிக்கவே வேடன் காலைக் கடித்துடன்
வந்த வழி தேடி யோடினதே.

9. விடந்தீண்டி வேடன் மேனி நடுங்கிக்கீழ்
வீழ்ந்திட வக்குறி தப்பிச் சென்று
இடமிகும் வான மீதுலாவி நின்ற
இராஜாளி மெய் தைத்து வீழ்த்தியதே.

10. ஜோடிப் பகைவர்கள் வீழ்ந்திறக்கக் கண்ட
ஜோடிப் புறாக்கள் மிகக் களித்து
நாடிக் கடவுளை நன்றாக வாழ்த்திக்கொண்
டாடி மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனவே.

S. KRISHNAN,
First Assistant, Board School,
Karungalakuli.

OBEDIENCE

கீழ்ப்படிதல்

கீழ்ப்படிதல் என்றால் சொற்படி நடத்தல் என்பதாம். குற்றஞ் செய்த பிள்ளையை உபாத்தியாயர் நிற்கும்படிச் சொன்னால் அவன் உடனே அந்தப்படிச் செய்தல் கீழ்ப்படிதலாகும். அவ்வாறு அவன் செய்யாமையே கீழ்ப்படியாமை என்றேற்படும். கீழ்ப்படியாத மேற்படி அவனது தீர் நடக்கையைக் காண்டக்ட் என்னுங் கலத்தில் குறிப்பிட்டு வைக்கப்படும். அடக்க வொடுக்க நன்னடக்கை ஏற்படும்படிக்கன்றோ பிள்ளைகளைப் படிக்க விடுவது. அடங்கிக் கீழ்ப்படிந்தவனை ஆசிரியரும் விரும்புவார். மற்றவரும் அவனை மதிப்பார்கள். அடங்காதவனை ஆரும் விரும்ப மாட்டார்கள். அடக்கமில்லாதவன் எக்காலமும் அவதிப்படுவான். 'அடக்கம் அமரருளுய்க்கு மடங்காமை ஆரிருளுய்த்துவிடும்' என்றார் தூயவாயரான நாயனார். அடக்கம் ஆயிரம் பெறு மென்பதும் ஆன்றோர் மொழி. அடக்கம் கீழ்ப்படிதலுக் கறிகுறி.

2. இனி அடிக்குப் பயந்து கீழ்ப்படிதல், இஷ்டமானால் கீழ்ப்படிதல், நிதானித்துக் கீழ்ப்படிதல், யோசித்துக் கீழ்ப்படிதல் என்னும் இவ்வகைப் பல்வகைக் கீழ்ப்படியும் குணங்கள் ஒருபோதும் உண்மையில் கீழ்ப்படியுந் தன்மையில் ஏற்படா. எப்போதும் தப்பாமல் சொற்படிக் கீழ்ப்படிதலே இணையிலாப் பணிவு. இஷ்டமானால் கீழ்ப்படிதலுக் கேற்படுதலும், கஷ்டமானால் கீழ்ப்படுதலுக்கு மேற்படுதலும் ஆட்படும் தன்மையனவாகா. சொல்லுஞ் சொல்லை யெள்ளளவும் தள்ளிவிடாமற் கொள்ளுங் கள்ளமிலாவுள்ளமுள்ளவனே நல்லவன்.

3. கீழ்ப்படித லென்னுங் குணம் மற்லெல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் பிறப்பிடமான சிறப்புடையது. மற்ற குணங்களுக்கெல்லாம் மாத்ருஸ்தானமாய் விளங்கித் திலக்கும் கீழ்ப்படிதலென்னும் மேற்படி குணத்திற்குச் சகோதர ஸ்தானமாய் இணைத்தற் குரியது பொறுமை. பொறுமையின் துணைக் காரணமாய் ஜனிப்பது கீழ்ப்படிதல் பொறுமை யில்லாக் கீழ்ப்படிதல் வறுமையுள்ளாய்க் கீழ்ப்படுதலேயாம்.

4. இனிக் கீழ்ப்படிந்தவனே சுகப்படுவான்; கீழ்ப்படியாதவனே இகழ்ப்படுவான். கீழ்ப்படிந்தவனே மேலாவான், கீழ்ப்படியாதவனே கீழாவான். கீழ்ப்படிந்த நாணல் வெள்ளத்தால் சேதப் படாமல் தன் நிலையில் நின்றதும், கீழ்ப்படியாத தேக்குமரம் அதனால் சேதப்பட் டழிந்ததுமான கதையே இதற்கு நிதரிசனமாம். முற்றிய நெற்கதிர் தலைசாய்த்துக் கீழ்ப்படியுமாபோல் கீழ்ப்படியுங் குணம் குணவான்க ளிடத்தே விளங்கும். தனவான்களுக்குங் கீழ்படியுந் தன்மை ஏற்படுதல் நன்மை. 'எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும் செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து' என்பது அருள் மொழியான குறள் மொழி.

5. கீழ்ப்படிதல் என்னும் இக் குண விசேஷத்தைப் பௌத்த மதோத்தாரகரான புத்தர் உலகத்தாருக்கு மிகவும் வற்புறுத்தி கற்பித்திருக்கிறார். ஏசு நாதரும் தமது பத்துக் கட்டளைகளில் கீழ்ப்படிதல் ஏற்படப் பகர்ந்தார். மகா மகம்மதும் ஒருவர்க் கொருவர் கீழ்ப்படியாத தமது அரபி நாட்டினர்பால் கீழ்ப்படியுங் குணம் மேற் படநாட்டினர். 'செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர் செயற்கரிய செய்கலாதார்.'

6. கீழ்ப்படிந் தொழுகுதல் சிலர் எண்ணுமாறு ஒருபோதும் கீழ்மை யாகாது. கீழ்ப்படிதலின் மேன்மை யறியாதவர்கள் அதனைத் தாழ்மை யென்றெண்ணுவார்கள். கீழ்ப்படிதலால் கௌரவம், சிநேகம், தயை, தாக்ஷிணியம், அடக்கம், பொறுமை, ஒற்றுமை, ஞானம், மரியாதை முதலிய பல நல்லொழுக்கங்களும் படியும். இத்தகைய கீழ்ப்படித லென்னும் நற்குணம் தம்பால் ஏற்பட அனைவரும் அதற்கு ஆட்படுதல் நன்று. 'நன்றிக்கு வித் தாகு நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கமென்று மிடும்பை தரும்' என் பது திருக்குறள்.

7. கீழ்ப்படித லென்னும் இச் சிரேட்ட குணமே மானிட வாழ்க்கைக் கோர்வைப்பென மதிப்பவரை மாநிலம் மதிக்கும். இன்றியமையா இக் கீழ்ப்படிதலை வகித்தவரே சுகித்தவர். கீழ்ப்படி பவரை மற்றவரும் கீழ்ப்படிவார். முன்கை நீண்டவாறே முழங்கையும் நீளுமன்றோ? கீழ்ப்படிபவருக்குக் கீழ்ப்படிபவர் கீழ்ப்பட்டவரல்லர் மேற்பட்டவரே. குணமே பூஷணமாமன்றோ? 'பணிவுடையனின் சொல்லனுதல் ஒருவற் கணியல்ல மற்றுப்பிற' கீழ்ப்

படிதலான கண்ணிய குணம் ஒருவனுக்கேற்படுதல் அவன் பண்ணிய புண்ணியத்தின் அறிகுறி என்றெண்ணப்படும்.

8. இனி கீழ்ப்படியாதவனை மற்றவரும் கீழ்ப்படியார். அவனை யாரும் விரும்பிச் சேரார். கீழ்ப்படியாதவனைக் கர்ணவும் அச்சப்படுவார். பெற்றோரும் அவனை வெறுப்பாரெனின் மற்றோர் எங்ஙனம் மதிப்பார். கீழ்ப்படியாதவன் செல்லுமிடமெல்லாம் கல்லலே. அவனுக்கெங்கும் அல்லலே. கீழ்ப்படியாதவன் எதிரியை மதிக்கமாட்டான். தன்னையே புகழ்வான், அன்னியரை யிகழ்வான். அவனுக்கு நிந்தனையே சிந்தனை. 'யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்கால் சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு' என்று திருவள்ளுவர் விள்ளுவதைக் கொள்ளுவதா? தள்ளுவதா?

9. கீழ்ப்படியாதவர் ஆணெனினும் பெண்ணெனினும் ஒரு போதும் சீர்ப்படவே மாட்டார்கள். கீழ்ப்படியா மருகி மாமியால் பலகாலும் அவமானப் படுவாள். ஓரகத்தி நாத்தியரும் அவளைச் சேரவைத்துப் பேசார்கள். கீழ்ப்படியா மனைவியிடம் புருஷனுக்கும் பருஷமே. மாமனும் அவளைத் தன் குடிக்கோர் கோடரிக்காம்பெனக் கடுப்பார். இனி கீழ்ப்படியாச் சேனையால் அரசனுக்கு பயமுண்டு, ஜயமில்லை. அதனால் தேசத்திற்கும் க்ஷாமமுண்டு, க்ஷேமமில்லை. ஆகையால் கீழ்ப்படியுங்குணம் யாவருக்கும் ஏற்படுவது நலம். இனி இத்தகைய நித்தியநைமித்தியமாய், நிகிலகுண சிகரமாய் நிகழும் புகழையுடைய கீழ்ப்படியுங் குணம் ஏற்படும் விதம் எதுவென்பதனை இதனடியில் ஆராய்வோம்.

10. கீழ்ப்படிதலென்னும் இவ்வியாசத்தை பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிதல், உபாத்தியாயருக்குக் கீழ்ப்படிதல், கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிதல், அதிகாரிக்குக் கீழ்ப்படிதல், அரசனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என ஐவகையிற் பிரித்துத் தெரித்துப் பேசலாம். இனி இப்பிரிவுகளைத் தனித்தனி யாராய்வோம். இவற்றுள் 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்' என்னச் சொன்ன ஒளவையின் திவ்விய வாக்கின்படி பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்னும் அமிசம் மற்றெதுக்கும் முதன்மை யானமையால் அதனையே முதலடியாய் இதனடியிற் பேசுவோம்.

11. கீழ்ப்படியும் அரிய குணம் சிறுவருக்குக் குழந்தைப் பருவமுதற் கொண்டே தெரிய வேண்டும். இளைய மூங்கிலே வளையும். விளையும் பயிர் முளையில் என்ற நிலையில் கீழ்ப்படிதல் தம் மக்களுக் கேற்பட பெற்றோர் பொறுப்பாளிகளாய் இருப்பார்களாயின சிறுவர்க்குக் குணம் சிறக்கும். கண்பட்டை யில்லாக் குதிரை தென்பட்டதற் கெல்லாம் பெதருமாப்போல் நன்மை தீமைகளைப் பகுத் தறியாப் பருவச் சிறுவர்க்குக் கீழ்ப்படிதல் ஏற்படப் பழக்குவது அவர்களைப் பெற்றோருக்குற்ற கடன்.

12. பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிதல் மக்களின் கடமை. கற்றோர்க்கதிகரா மற்றோரில்லை; பெற்றோர்க்கதிகரா முற்றோரில்லை. தந்தைசொன் மிக்க மந்திரமில்லை, தாய் சொற்றுறந் தொரு வாசகமில்லை, எனப் பகரப்படுவதால் ஒருவன் தன் ஆத்துமா கடைத்தேறும் பொருட்டு ஏற்குங் குருமொழியினும் பெருமொழி மற்றோர் மொழியில பெற்றோர் மொழியெனக் கீழ்ப்படிந் தொழுக வேற்படலறிக. மக்களின் க்ஷேமத்தைக் கருதுவோர் மாதா பிதாக்களன்றி மற்றார்? அத்தகைய மகோபகாரிகளுக்கு மக்கள் கீழ்ப்படிவது தமது க்ஷேமத்தின் பொருட்டே யாமன்றோ? காட்டுக்குப் போவெனச் சென்ற இராமனது கீழ்ப்படிதலே இதற்கு நிதரிசனமாம். இலக்குமணன் தன் தமையன் பொருட்டாக கீழ்ப்படிதலும் திருட்டாந்தமா யேற்படுவதாகும்.

13. கீழ்ப்படிதலென்னும் குணம் ஜப்பான் தேசத்தில் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் இயற்கையாய்ப் பொருந்தியிருக்கும். ஒவ்வொரு பெண்ணும் கீழ்ப்படிதலை மேற்கொண்டு தன் வாழ்நாள் முழுவதுங் கடக்கக் கடமைப்பட்டிருத்தல் அத்தேசத்தியல்பு. கீழ்ப்படியுங்குணம் தம்மக்களுக்குச் சிறுவயதிலேயே படியச்செய்வது அத்தேசத்தாரது முக்கியகொள்கை. அந்நாட்டுப் பிள்ளைகளிடம் விநயம் மிகுதி. மற்றும் அரியகுணங்கள் யாவும் அதிகம். கீழ்ப்படிதலாதி நற்குணங்களிற் பயில்வதே அவர்களின் பிரதானமான பழக்கம். நிற்க,

14. தன்னுயிர் போமளவும் தந்தையின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்த தனயன் சரித்திர மொன்றுண்டு. அதாவது, கப்பற்போர்வீர னொருவன் சண்டை முகத்தில் தன் குமாரனை கசபியான்கா என்பவனை தான் திரும்பி வருமளவும் கப்பலைவிட்டு அப்புறம் போகாதிருக்கக் கட்டளையிட்டுச் சென்றான். சென்றவன் திரும்பாது செருமுகத்திற் பொன்றினன். கசபியான்கா எதிரிகள் எறிந்த குண்டினால் தீப்பற்றி யெரியுங்கப்பலைக் காத்து தந்தை சொல்லைத் தட்டாமல் தானும் அதனோடு எரிந்திறந்தான். இவனன்றோ தந்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்த தனயன். கீழ்ப்படிதலே உயிரினும் மேற்பட்டதென்று இதனால் ஏற்பட்டதன்றோ?

15. கீழ்ப்படிதலின் மேன்மை யிவ்வாறிருக்க இக்காலத்தில் கலிமிகுந்து காலங்கெட்டுப் பிள்ளைகள் பெற்றோரின் சொல்லைத் தள்ளுதலும், எள்ளுதலும், கற்றவித்தையைப் பெற்றவரிடங் காட்டுதலும், வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்வதொக்கும். இவையாவும் காலத்துக்கேற்ற கோலமாய் காண்கிறது. தம்மினும் தம்மைப் பெற்றோர் அறிவினும், அநுபவத்திலும் மிகுந்தவரென்றெண்ணி குறுக்குரையாமல் கீழ்ப்படிதலே சீர்ப்படுதலாம். கீழ்ப்படிந்த

மக்களுக்கு நித்தியவாழ்வு சத்தியமாயுண்டு. கீழ்ப்படியாத மற்றவருக்கு மானக்கேடுண்டு.

16. கீழ்ப்படிதலைப் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படப் புகட்டும் கற்றறிந்த பொருப்பாளி மற்றொருவனும் உண்டு. அவரே சேயரைத் திருத்து முபாத்தியாயர். சுபாத்திரரான உபாத்தியாயர்கள் போதனை செய்தலே போதுமென்றிராமல் சிறுவர்பால் பெரியருக்குக் கீழ்ப்படிதலாதி சற்குணங்கள் நாட்பட மேற்படச் செய்யப் பார்ப்பவராயிருப்பார்கள். இவ்வாறு வீட்டிற் பெற்றோரும் வெளியில் உபாத்தியாயருமாக பிள்ளைகளுக்கு எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் வித்தாய் விளங்கும் கீழ்ப்படிதலைச் சீர்ப்படுத்த ஏற்பட்டா நின்றவராவர்.

17. பிள்ளைகள் பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படக் கடமைப் பட்டவாறே மற்றும் பெரியோர்களுக்கும் உபாத்தியாயருக்கும் கீழ்ப்படிய வேண்டியவராவார். பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகள் கீழ்ப்படிய ஏற்படும் சட்டதிட்டங்கள் யாவும் அன்னோர் சீர்ப்படும் பொருட்டேயாம். பிள்ளைகள் எல்லோரும் பள்ளிக்கூடத்திற் கீழ்ப்படிய வேண்டிய ஒழுங்குபாடுகளைக் கைப் பற்றி யொழுகவேண்டியது கடமை. கீழ்ப்படியாப் பிள்ளைகள் தாம் கெட்டுப் போவதன்றி மற்றவர்களையும் கெடுப்பவரா யிருக்கிறார்கள். கீழ்ப்படியாப் பிள்ளைகளால் பள்ளிக்கூடத்து வேலை சரிவர நடைபெறத் தடையுறும். அவர்களால் உபாத்தியாயருக்கும் உபாதையே. உபாத்தியாயருக்குக் கீழ்ப்படியாப் பிள்ளை படிப்பாளியாகப் போகிறதில்லை. கீழ்ப்படியாப் பிள்ளை சீர்ப்படுவதில்லை.

18. இனி அதிகாரிக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பது உத்தியோக முறையில் சொன்னதாகும். உத்தியோக மெனினும் கீழ்ப்படிதலெனினும் ஒன்றே என்னலாம். உத்தியோக மென்னும் கீழ்ப்படிதலில் சுவேச்சாதிகாரமில்லை. பெரும்பாலும் உலகிற் பலரும் எவ்வகையிலோ மற்றவருக்குக் கீழ்ப்படிந் தொழுக ஏற்படவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே ஒருவன் தனக்கேற்பட்ட எசமானனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலே காரியாநுகூலமா யிருக்கும். கீழ்ப்படியாதவன் எத்தொழிலைச் செய்ய வேற்படினும் அத்தொழிலில் நாட்பட நிலைக்க ஏதுவில்லை.

19. இனி, நமக்குத் திருடராலும் முருடராலும், தன்னியல் நாட்டினராலும் அன்னிய நாட்டினராலும் பகைவராலும் வேறு எவ்வகையினாலும் கெடுதி நேராதபடி காத்து தெய்வத்துக்குப் பிரதிநிதியாய்த் தேசத்தைப் பரிபாலிக்கும் அரசனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் வரிசை. அரசனது சட்டதிட்டக் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியும் வாழ்க்கையே சிலாக்கியம் — 'முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்-

னவன் மக்கட் கிறை யென்று வைக்கப்படும்' — 'குற்ற மிலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானைச் சுற்றமாய்ச் சுற்ற முலகு' — 'வானோக்கி வாழுங் குடி' — என்றபடி அரசனுக்குக் கீழ்ப்படிதலும் அவனது ஆக்கினைக்கு ஆட்படுதலும் அவசியம். அரசனைக் கடவுளின் அமிசமென்பார் அறிஞர். 'நவிஷ்ணுப் பிருத்வீபதி' என்னும் ஆரிய வசனத்தின் தாத்பரியம் அதுவே யாகும். நாமடைந்துள்ள சுகங்களனைத்தும் அரசனால் அமைந்தனவே. ஆதலால் நாம் அரசன்பால் நன்றி பாராட்டுவது நமக்கே நன்று — 'நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல தன்றே மறப்பது நன்று' — என்றார் குன்றாப் புகழுடன் நின்றார்.

20. இனி, கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பது கடைசியாகப் பேசப் போகும் வியாசபாகம். பகவானிடம் பக்தி செய்தல் மட்டும் கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிந்த தாகாது. கடவுளின் கட்டளைகளாயுள்ள வேதமாதி நீதி போதக நூல்களில் விளக்கி யிருக்கும் விசேஷ தருமங்களைக் கைப்பற்றி யொழுகுதல் கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிதலாகும். பாபத்துக் கஞ்சி புண்ணிய காரியங்களைப் பண்ணுவதும் கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிதலே. ஒருவன் தன் மனச் சாக்ஷிக்கு விரோதமின்றி மரியாதைகளைத் தவறாமல் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வ மாதியரை மதித் தொழுகுவதும் கீழ்ப்படிதலே. சத்தியம், சாந்தம், பரோபகாரம், ஜீவகாருணியம், நிஷ்பக்ஷபாதம், சகோதர வாஞ்சை, இணக்கம், விநயம், அன்பு, உண்மை, நன்றி, நம்பிக்கை, தைரியம், சந்தோஷம், மநுஷதனம், கடமை முதலிய நற்குண நற்செய்கைகளை யேற்று நடத்தலும் கீழ்ப்படிதலே. கீழ்ப்படிந்தவன் இகத்திலும் பரத்திலும் அகத்தியம் சுகத்தையே அடைவான். ஆதலால் ஒருவன் இவ்வாறு உலகின் கண் பல வகையிலும் கீழ்ப் படியப் படியும் பணிவை யுடையனாயின் அவன் இவ்வவனிமிசை நாட்படச் சிறந்து மேற்படும் வாழ்க்கை யேற்படப் பெற்றுச் சீர்ப்படுவானே. சுபம்.

பெரம்பூர் செண்டர், 22-11-1912.

சி. வே. சண்முக முதலியார்,
செஷனல் ஸ்கூல் மாஸ்டர்.